

*Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem
pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží
a pro svědectví, které vydali. (Zj 6, 11)*

Podzimní kaleidoskop

8.9. Sobota pro děti v KCMT

4.10. Pouť u sv. Františka

16.9. Folklorní festival

27.9. Svatováclavský koncert

9.10. Mše biskupů ČBK v KCMT

28.10. Svatováclavský jarmark

**13.10. Svatba
Magdy Vachové a Martina Rohna**

Moji milí,
srdečně vás všechny opět
vítám v dušičkovém měsíci.
Prvního listopadu slavíme
slavnost všech svatých a
hned druhý den myslíme na

ty, kteří odešli z tohoto světa bez dokonalé lásky k Bohu, ale přesto ve stavu, který jim dává jistotu, že v lásce dorostou. Oba tyto svátky nás motivují k vědomí společenství s těmito našimi bratry a sestrami. Toto duchovní společenství nám zase dává příležitost k projevení lásky a vděčnosti a tak i v nás živých může láska růst. Můžeme se divit a být potěšeni, jaká je v tom moudrost – Boží, která se projevuje skrze církve, jež tyto svátky „zavedla“.

Mělo to ovšem svůj historický vývoj. Od čtvrtého století se na východě slavil společný svátek všech mučedníků – v syrsckém obřadu na první neděli po seslání Ducha svatého. Podobná slavnost se začala slavit v sedmém století v Římě 13. května. Byl to výroční den zasvěcení římského pantheonu (chrámu všech bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům. V Irsku a v Anglii se v osmém století začal slavit svátek všech svatých (tedy už nejen mučedníků) 1. listopadu. Na tento den připadal u pohanů Keltů nový rok. Snad tímto „posvěcením“ pohanů svátku chtěli vyjádřit, že ten pravý „nový rok“ pro křesťana začíná, když se

octne tváří v tvář Bohu a dovršení své existence. Od devátého století se tento svátek rozšířil do celé západní církve.

Přesto, že na zemřelé myslíme výslovně při každé mši svaté a modlíme se za ně v rámci eucharistické modlitby, věnovala východní i západní liturgie vždy zvláštní den modlitbám za mrtvé. Svatý Odilo, benediktinský opat z Cluny, zavedl na konci desátého století slavení této vzpomínky na mrtvé velmi vhodně hned po slavnosti všech svatých. Tyto dva dny tvoří jakousi duchovní jednotu. Je to vidět i na tom, že modlitba za mrtvé se může konat už o všech svatých odpoledne. Nevíme, kdo všechno „už je svatý a kdo ještě ne“. To ví Bůh a pro nás je to tajemství. Přesto jsme pozváni, abychom se tohoto společenství v Bohu účastnili a „vyměňovali si dary“. Co na tom, že se možná modlíme za někoho, kdo to už nepotřebuje. Bůh jistě žádnou modlitbu nepřeslechne a každá naše modlitba prospívá celému „společenství svatých“, které s těmi, kteří nás předešli, tvoříme. Samozřejmě nemůžeme také úplně vědět, čím přimluva u Boha pomáhá zase nám.

Kéž by v nás toto tajemné společenství se zesnulými i s těmi, kteří už prožívají plnou radost z Boha rozhojnilo i vědomí společenství s bratry a sestrami, kteří dosud žijí vedle nás.

váš otec Karel

Vážení čtenáři, děkujeme za přízeň, kterou věnujete farnímu zpravodaji. Chceme, aby FCHODoviny byly vaším časopisem, proto se stále těšíme na vaše připomínky, návrhy a příspěvky. Zároveň se omlouváme za nedokonalosti, které se čas od času vyskytnou. V minulém čísle byl omylem uveden rok smrti sv. Františka z Assisi 1246. Správně mělo být 1226 a panu Černému děkujeme za upozornění.

Připomínáme, že náklady na pořízení jednoho výtisku FCHODovin jsou 10,50 Kč.

redakce

Moje noc nezná temnotu: počátek kultury vzkříšení

Takový byl název 26. mezinárodního ekumenického setkání biskupů v neděli 23. září v 16 hod. v Komunitním centru Matky Terezy.

Ve zcela zaplněném sále začíná slavení Ekumenické neděle (čtvrtá neděle v září, která se už několik let takto slaví). Do našeho krásného centra zavítalo 43 biskupů z 19 různých církví z celého světa - od Švédska, Dánska, Německa, Rumunska, Srbska až po USA, Brazílii, Indii, Austrálii - účastníků 26. mezinárodního setkání biskupů, přátel Hnutí fokoláre, které se právě konalo v Praze. Slavnosti se zúčastnily také některé osobnosti církevního a veřejného života.

Nejdříve otec Karel Kočí přivítal všechny účastníky a přiblížil historii vzniku Komunitního centra Matky Terezy. Poté předseda Ekumenické rady církví Pavel Černý slovem Božím z Janova evangelia (Ježíšova velekněžská modlitba za jednotu) a pak jeho výkladem všechny uvedl do Ekumenické neděle.

Následovalo vystoupení V. Valtra, který nastínil hlavní myšlenky spirituality hnutí fokoláre: přinášet jednotu do světa, vybudovanou skrze vzájemnou lásku, a tak přinášet Krista do světa. Jednota neznamená se na sebe jen usmívat, ale prožívat spolu i tvrdou realitu života. Být schopni v životě se pozitivně setkávat s tím, co je negativní, to je s křížem. Neodmítat věci negativní, které nelze ze života vyloučit, neutíkat od nich, ale přijmout je z ruky Boží jako Kristus, který přijal kříž, opuštěnost a smrt, ale pak následovalo vzkříšení.

V další části otec kardinál Vlk a představil ekumenické společenství biskupů, jeho historii i současnost. Řekl, že se tyto biskupové z různých církví spolu nescházejí jako teologická skupina, která má řešit teologické problémy, ale scházejí se proto, aby žili ekumenismus, to, co je už společné, a je toho hodně. A také mluvil o tom, že všichni cítí velkou bolest z toho, že nemohou ještě spolu slavit Eucharistii u jednoho oltáře, ale „neseme tento kříž rozdělení společně, abychom uspíšili jednotu.“

Dlouhým potleskem byla oceněna svědectví 4 biskupů o žití hlubokého společenství v bratrské lásce s Kristem mezi nimi. Biskup Herbener z luterské církve v USA připomněl obraz z Písma, kdy tři mládenci byli vrženi do ohnivé pece, ale protože byli jedno, byl mezi nimi někdo jako syn člověka, a oheň jim nemohl uškodit. „To je to, co žijeme. Jsme někdy opuštěni, ale ne ztraceni.“ Biskup Svenungsson ze švédské luterské církve zdůraznil, že ekumenismus není náš projekt, ale úloha od samotného Krista. Ale nejen úloha, ale i dar. Biskup anglikánské církve Murray z Austrálie vyznal, že toto je nejdůležitější

setkání, jaké kdy prožil, a že se vyplatí jet přes polovinu světa. Vrací se domů a v srdci si nese ostatní církve. Biskup slezské církve evangelické augsburského vyznání V. Volný řekl, že v tomto společenství biskupů se dotýká srdcem jedné univerzální církve, kterou zatím nevidíme očima a které se zatím nemůžeme dotknout jako skutečnosti.

V další části programu následovaly informace a živá svědectví o setkání hnutí a komunit křesťanských církví „Společně pro Evropu“ ve Stuttgartu v roce 2004 a 2007 a o 3. evropském ekumenickém shromáždění v Sibiu v Rumunsku. Potom biskup Radkovský s P. Černým představili cestu ekumenismu v České republice (modlitební týdny za jednotu, slavení ekumenické neděle, novoroční ekumenické bohoslužby, společný překlad Písma) a pozvali nás všechny na 28. října na Modlitbu za domov - 1. Ekumenické shromáždění na Řípu.

Na závěr jsme prožili hlubokou chvíli, kdy čtyři biskupové udělili všem áronské požehnání v němčině, aramejštině a češtině.

Nakonec ještě osobní zážitek: Do kuchyně, plné nádobí, krabic a buchet, kde jsme chystali pohostění, vešel jeden biskup z Indie a anglicky s úsměvem nám řekl, že nám děkuje, že to tam všechno tak pěkně připravujeme. A jeden biskup z Brazílie si koupil upomínkový zvoneček a hrneček KCMT, takže i v tak vzdáleném koutě světa bude někdo vzpomínat na naše centrum.

Jana Friedová

Bylo požehnáním být s vámi v této farnosti

Dvě kulatá výročí slaví náš bratr Pavel Urban v tomto roce. Příležitost poblahopřát mu k jeho šedesátým narozeninám jsme měli v půlce července při oslavě v KCMT. A v pondělí 12. listopadu tomu bude již deset let, kdy byl vysvěcen pražským světícím biskupem Václavem Malým na jáhna. Při této příležitosti přinášíme následující rozhovor:

Je tomu již deset let, kdy jste byl vysvěcen. Jak se díváte na dobu, která je za vámi?

Doba, která je za mnou, byla vždy prochnuta Božím požehnáním, bylo nesmírně radostné být v Boží přítomnosti, ale také s vámi žít v této farnosti. Když jsem

byl vysvěcen, tak jsem při svém prvním kázání použil příměr, že jáhen je takovou zdravotní sestrou farnosti a farář lékařem. Lékař je sice důležitější, ale všichni jistě víme, když přijdeme do ordinace, jak dobře na nás zapůsobí příjemná a usmívající se sestra. Mnohdy ale zapomínáme, že

má také své starosti, své problémy. A tak jestli jsem někomu během těch deseti let ublížil, prosím za odpouštění, nikdy v tom nebyl žádný úmysl někoho ranit, někomu vědomě ublížit.

Můžete nám nejprve říci něco o sobě a o rodině, ve které jste vyrůstal?

Vyrůstal jsem v Novém Strašecí na Rakovnicku. Rodiče byly praktikující věřící, zvláště moje maminka. Byla nesmírně zbožná a pracovitá, byl to pro mě takový nádherný křesťanský vzor. Rád na to vzpomínám, bylo to úžasné prostředí pro nás děti. Mám ještě tři sourozence.

Musím přiznat, že cesta k jáhenskému svěcení byla trochu dlouhá. Od pěti let jsem chodil ministrovat. K ministrování také patřilo chodit na pohřby, nosit kříž z domu smutku až na hřbitov. A tak na

takovém městečku, kde se všichni znali, nebylo vůbec problém zjistit, kdo chodí do kostela, kdo ministruje nebo dokonce se nestydí veřejně k víře hlásit. Nebylo to lehké ani mezi spolužáky a o učitelích není třeba snad ani hovořit. Někteří často byli iniciativnější než jejich nadřízení. Na jednu nemohu zapomenout, na tu, která mě často ponižovala a zesměšňovala. Nebylo to nic příjemného, zvláště když jsem věděl od svých rodičů, že byla předtím aktivní věřící osobou. Tato učitelka dělala všechno proto, abych se nedostal na gymnázium. Strach, aby snad její žák nechtěl později jít na kněze. Ale Pán Ježíš říká: „Nesudte a nebudete souzeni“. A tak i v této situaci Boží cesty byly správné a dokonalé. Když této ženě bylo něco přes osmdesát, podával jsem jí Tělo Páně, a tak jsem si uvědomil, že to tak asi mělo být, ale to jsem byl již jáhnem.

Taková byla doba, ne každý byl statečný, věrný Kristovu učení. Mezi tím jsem se oženil, příštím rokem to bude již třicet let, kdy jsme přijali svátostné manželství právě zde, u sv. Františka z Assisi. Moje manželka Nada pracovala v obchodním domě Bílá labuť, dlouhá léta se zabývala módními přehlídkami. Nyní je v důchodu. Děti nemáme.

A tak když byla po revoluci možnost studia a jáhenské formace, neváhal jsem. Apoštol Pavel říká: „Vím, komu jsem uvěřil, a jsem si jist“. V této hluboké myšlence jsem opustil své zajímavé zaměstnání, které jsem do té chvíle miloval a snad si i myslel, že to bude profese až do důchodu. Pán chtěl jinak a dnes vím, že chtěl dobře.

O jakou profesi šlo?

Pracoval jsem v oboru hudebních nástrojů. Od výroby, přes servis, až po pro-

dej. Byla to krásná léta ušlechtilé činnosti. Setkání s mnoha odborníky, od muzikantů přes výtečné české houslaře, klavírníky, až k výrobcům akordeonů nebo dechových nástrojů.

Jakou školu jste tedy nakonec absolvoval?

Když to nemohlo být gymnázium (to jsem vystudoval až později večerně), byla to Střední odborná škola výroby hudebních nástrojů. Potom Střední ekonomická škola a následně psychologie a filozofie v Brně, a nakonec Katolická teologická fakulta v Praze. Jsem takový věčný student. Poznávání je mým koníčkem.

Kromě jáhenské služby pracujete ještě v civilní oblasti...

Ano, učím na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a na Střední odborné škole. Učím psychologii, rétoriku a stylistiku. Učím rád, neboť tak mohu být mezi mladými lidmi a něco jim předat ze svých znalostí a zkušeností.

Změnilo nebo prohloubilo se Vaše prožívání mše svaté a eucharistie během jáhenské služby?

Je to pro mne stálý hluboký zážitek. Od prvních ministrantských kroků až do dneška. Být v blízkosti Pána Ježíše jako při poslední večeři, jako na Kalvárii u Jeho kříže. Je to úchvatné být v Boží blízkosti a sloužit Mu.

Určitě máte nějaké oblíbené místo v Písmu...

Samozřejmě, je to Janovo evangelium. Zvláště přímá řeč Kristova. Těch míst je mnoho. Pán Ježíš posílaje učedníky a tím i nás ve víře, v důvěře v Boha. Tolikrát říká: „Nebojte se“. Ježíš začíná řeč na rozloučenou výzvou k nebojácnosti a k víře: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ Cesta zna-

mená orientaci, zaměření, stálost, jistotu. To Ježíš dává člověku, který věří. Věřící proto nemusejí hledat žádnou jinou cestu. Ježíš je cestou, protože je pravdou. A život je Ježíšův dar, jde také o kvalitu života, proto říká, aby lidé měli tento život v hojnosti. Kdo Ježíše miluje, musí žít a jednat jako On. Láska není pouhé slovo, ani povznášející pocit. „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“, řekl Ježíš. Těch krásných míst v Písmu svatém je opravdu mnoho. Proto správně

říká sv. Jeroným: „Neznáte-li Písmo, neznáte Krista.“

Jako jáhen sloužíte při posledním rozloučení se zemřelými...

To určitě. Jsem přesvědčen, že každý křesťan má být důstojně pohřben. Je to služba opravdové lásky, modlit se za zemřelé. Dokonce chodím dost často ukládat urny na hřbitově. I při této příležitosti se dá poděkovat zemřelému a pomodlit se za něho. Považuji tuto službu za důle-

žitou, protože se dá při ní mnohdy evangelizovat, hovořit s pozůstalými, odpovědět na různé náboženské otázky.

Každou středu se schází farní společenství, které vedete...

I toto společenství má své kulaté výročí. Je tomu již deset let, kdy jsme se začali scházet. Společenství je otevřené každému, každý může nebo chce mezi nás přijít. Vždyť Ježíš říká každému z nás: „Kde jsou dva nebo tři, tam jsem já uprostřed nich.“ A to je přece krásné, proto zvu i ostatní, přijďte mezi nás. Rád bych při této příležitosti poděkoval všem, zvláště ženám za aktivní přístup a milé a nádherné prostředí, které v tomto společenství pomáhají vytvářet.

Víme o Vás, že často i přednášíte ...

Tato přednášková činnost je pro mne opravdu milá. Spolupráce se seniory je výborná. Všechno je dobře zorganizované, všechno je srdečné. Proto rád mezi

ně chodívám a rád jim podle svých možností a schopností pomáhám. Tím bych chtěl i ostatní seniory vyzvat, přijďte, nemusí být nikdo opuštěný, nikdo sám.

Rád také cestujete. Jaká jsou Vaše oblíbená místa?

Jsem rád, že se organizují seniorské zájezdy na známá místa v České republice. Nyní připravujeme zájezd do Polska. V zahraničí to jsou Lurdy, úžasné mariánské místo a vůbec Francie, Itálie. Rád jezdívám do Bulharska, dokonce jsem se naučil i jejich jazyk. Konstantin a Metoděj, to jsou jména, která přece něco říkají každému z nás.

Co byste uvítal v jáhenské službě, co Vám chybí?

Jáhén může žehnat. A tady vidím často mezeru v našem prostředí. Ne každý si nechá požehnat byt, auto... i další svátostiny přijímat. Vždyť ve všem, co děláme a co používáme se můžeme setkávat s Pánem nebo být pod jeho ochranou. A tak jsem také rád, že toto požehnání mohu přinášet.

Milý pane jáhne, děkujeme vám za vaši desetiletou obětavou službu nejen pro naši farnost, za vaše modlitby a otevřenost pro potřebné. Přejeme vám hodně sil a Božího požehnání do další práce.

za rozhovor děkuje Katka Friedová

Víte, že ...

... se nadějně „rozjel“ denní klub pro maminky s dětmi? Kdo nahlédne dovnitř, spatří útulný prostor zařízený s ohledem na potřeby dětí. Zde se každý všední den setkávají příchozí maminky ke vzájemnému sdílení, zatímco děti si mohou dosyta pohrát. Od prvního týdne provozu se podařilo obsadit služby. Každý den v otvíracích hodinách je určitá maminka zodpovědná za dění v klubu. Podle svého uvážení a nadání si může vytvořit vlastní program (tvoření, cvičení, zpívání apod.). Je potěšitelné, že do klubu nachází cestu i maminky ze sídliště. Přicházejí zprvu s ostychem a otazníky, co je v KCMT čeká. O tom, že se posléze po vyzkoušení klubu vracejí svědčí i skutečnost, že z celkových devíti maminek, které vykonávají v klubu aktivní službu, je pět maminek „sídlištních“.

... od listopadu každou středu v 17.30 začínají v KCMT pravidelná setkání Anonymních alkoholiků?

... na divadelní představení rezervované pro školy a školky v pondělí 29.10. v 9.30 hod jsme měli již zcela vyprodanou kapacitu ještě před uzávěrkou termínu objednávek?

... do KCMT průběžně míří objednané exkurze i nekončící řada jednotlivců z blízkého okolí? Často jsou to ti, kdo chodí dlouho kolem, než se rozhodlají přistoupit blíž. Pokud nenarazí na zavřené dveře, jsou velmi vděční za přijetí.

... úklid prostor KCMT je zatím zajišťován pouze dobrovolníky? Stabilní tým nyní tvoří tři dobrovolnice, nárazově pomáhají i další. Děkujeme všem, kdo se na této službě podílejí. Zároveň vyzýváme ostatní: před plánovanými velkými akcemi i po nich budeme vděční za každého dalšího pomocníka!

ohlédnutí za svatováclavským jarmarkem

Prodloužený víkend, kdy spousta lidí odjíždí mimo Prahu, a pošmourné počasí nevěstily dobré výchozí podmínky ke zdárnému uskutečnění plánovaného jarmarku 28. září. Ale svatý Václav nám požehnal! Po dobu konání této akce vládla ve foyer a v celém KCMT atmosféra plná radostného klidu, kterou dokreslovala příjemná hudba v pozadí. Hosté volně přicházeli a vybírali si z nabídky výrobků chráněných dílen. Mnozí využili možnosti občerstvení a posezení. Přijela i objednaná exkurze tábořských farníků, kteří se zde zastavili při svém návratu z pouti do Staré Boleslavi. Po společně prožité slavnostní mši svaté byla ještě možnost pobýt spolu.

Věřím, že nejen já jsem si domů odnášela v srdci hlubokou radost a pokoj.

Romana Kraleva

3. Znamení kříže a pozdrav celebranta

Kdo by nevěděl, že kříž je rozpoznávacím znamením křesťanství, znamením totožnosti křesťanů? Vědí to dokonce i ti, kteří mimo to nevědí o naší víře zholaníc. Celý křesťanský život je poznamenaný znamením kříže. Od okamžiku kdy během obřadu svátosti křtu jím označujeme čelo nemluvněte kněz a rodiče dítěte až do momentu, kdy se kněz loučí tímto znamením s tělem věřícího člověka. Znamením kříže začínáme a končíme každý den, kříž má svoje místo v téměř každé naší modlitbě. Není tedy nic podivného, že tímto posvátným znamením začínáme Eucharistii, zpřítomnění Kristova utrpení na kříži.

Toto znamení konáme tak často, že se někdy stává čistě rutinním gestem a už nejsme schopni si uvědomit jeho význam. A přitom se za ním toho tolik skrývá! Především to, co je nejdůležitější – láska Boží vítězí nad hříchem. Vždyť přece z lásky k nám přijal Ježíš smrt na kříži, aby nás vysvobodil z okovů hříchu. Každým pohledem na kříž bychom si měli uvědomovat tuto lásku a současně výzvu, abychom ji oplatili. Takové má být také znamení kříže, které činíme na úvod mše svaté. Ať není vykonáno letmo, nedbale, bezmyšlenkovitě, ať je to vědomé a slavnostní gesto, které odpovídá závažnosti eucharistické události, které vyjadřuje jak naši úctu k smrti našeho Pána na kříži, tak i vědomí toho, že patříme do společenství poznamenaného tímto znamením, do společenství křesťanů.

Celebrant začíná slavit Eucharistii tak, že se žehná křížem a vyslovuje trinitární formulí: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha

svatého“. Neměli bychom tento obrat chápat ve významu, který můžeme nalézt ve slovníku. Kněz není „zplnomocněncem“ Boha, který by vystupoval „v jeho jménu“ před shromážděným lidem, ale „přivolává“ Boha, vzývá ho a všem vysvětluje, že se shromáždili ve svatyni kvůli němu a pro něj. A je to Bůh v Trojici jediný, svatý tajemství, které vyznáváme, ačkoli je plně nechápeme: Otec, který nás stvořil, Syn, který za nás zemřel, Duch, který nás denně posvěcuje. Je to Tajemství milosti, které nás zve, abychom se do něj zapojili.

Shromážděný lid odpovídá slovem „Amen“. Toto slovo je plné významu. Pochází z hebrejštiny a nedá se vlastně přeložit jedním slovem dokonce ani celou českou větou. Označuje osvědčení o důležitosti a pravdivosti toho, co bylo dříve řečeno, přijetí, shodu, ale nejen intelektuální, rozumový souhlas, ale existenciální shodu, která zavazuje, že tomu budeme svědčit svým životem a že to budeme bránit. „Amen“, řečené po nějaké větě víceméně odpovídá tomu, co působí slavnostní přísaha „k tomu ať mi dopomáhá Bůh“, kterou užíváme v některých důležitých situacích, např. při převzetí úřadu nebo u soudu. Jestliže tedy celebrant začíná mši svatou trinitární formulí a lid odpovídá „Amen“, je tím řečeno, že přijímáme to všechno, co tato právě řečená vyjadřuje a zavazuje nás, abychom o tom svědčili svým životem.

Zpravidla setkání lidí začíná vzájemným pozdravem. Proto se nemůžeme divit, že dalším momentem vstupních obřadů mše svaté je pozdrav celebranta.

Když bychom pozorně četli v Novém Zákoně listy apoštolů, můžeme si všimnout, že v nich pisatelé nejednou pozdravují konkrétní osoby, jejichž jméno je tam někdy dokonce uvedeno. Je to velice lidský prvek, který tvoří osobní setkání.

Ale pozdrav kněze, který předsedá mešní liturgii, má zvláštní charakter. Mše svatá totiž není jen jedním z mnoha setkání, která účastníci eucharistické liturgie denně absolvují. Společenství, které vzniká během mše svaté, se tvoří nejen díky tomu, že do kostela přicházejí rodiny, sousedé či známí. Dokonce i tehdy, když do kostela přicházejí lidé, kteří se osobně neznají, jsou si blízcí díky tomu, že přicházejí jako věřící. Tím, kdo tyto různé osoby, které do kostela přicházejí, sjednocuje, je Ježíš Kristus. Proto knězův pozdrav na počátku mše svaté odkazuje na toho, díky němuž se můžeme společně scházet při společné liturgii.

Existují různé formulace pozdravu, které může kněz použít: „Milost našeho Pána Ježíše Krista...“, „Milost a pokoj od toho, který byl, je...“, „Pán s vámi“. Měli bychom si všimnout, že všechny upozorňují na živou přítomnost Boha, kolem něhož se tvoří společenství. Obzvláště jasným upozorněním na Krista, v němž je možné nejhlubší setkání mezi lidmi v eucharistickém společenství, jsou ta poslední, velmi často užívaná slova, která obsahují velmi prosté potvrzení: „Pán je s vámi“. Nejednou bývá formulace pozdravu doplňována vlastními slovy předsedajícího, který tak uvádí do tajemství mše svaté.

Pozdrav na začátku mše svaté je současně pozváním

směřujícím ke každému z jejích účastníků, aby vědomě stanul v Boží přítomnosti. Koneckonců, takovýto okamžik je potřebný při každé modlitbě. Můžeme se přesvědčit, že modlitba, kterou chápeme jen jako jednu z mnoha činností, které během dne vykonáváme, při níž by na počátku chybělo vědomé setrvání v Boží přítomnosti, by se mohla stát modlitbou prázdnou, protože v ní bude scházet obrácení se k tomu, ke kterému směřuje. Ježíš když se modlil, tak se „vzdálil“. Velcí mistři modlitby často zdůrazňovali, že když se jdeme modlit, potřebujeme se vnitřně zastavit, jakoby odejít někam stranou, ztišit srdce a vědomě stanout tváří v tvář skutečně přítomnému Bohu. Teprve takto je vlastně možné i hluboké setkání s druhým člověkem.

Celebrantův pozdrav, který ukazuje na Boha, kvůli němuž se ve svatyni shromáždili všichni přítomní, se současně stává pozváním ke ztišení srdcem a ke spočinutí před Bohem. Nejen vnějškově, tělem, ale především vlastním srdcem.

Wojciech Zagrodzki, CSsR,

Janusz Serafin, CSsR

pokračování příště

(převzato z časopisu Svatá Hora)

Zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé,
jako každý měsíc zamyšleně hledím na prázdnou obrazovku svého notebooku a marně přemýšlím, o čem bych měla psát tentokrát. Září a říjen jsou měsíce podávání žádostí o stěžejní granty, na tom ale není nic zajímavého. Podáváme tyto granty pravidelně, každý rok a tak jde ve své podstatě o sice náročnou, ale vlastně rutinní záležitost.

Jak mi tak v hlavě vyskakují události uplynulých dní, objevuje se v mých vzpomínkách opakovaně jedno téma. Začátkem října nám po dlouhém boji s rakovinou zemřel jeden z našich nejmladších klientů. První říjnovou sobotu jsem přednášela na konferenci na téma „Jak se umírá v ČR?“. A nakonec jsem měla včera odpoledne zajímavé jednání v Pohřebním ústavu hlavního města, kde se otevřeně mluvilo o věcech, o kterých běžný smrtelník nemá ani potuchy. Navíc je tento článek určený pro listopadové Fchodoviny a na začátku tohoto měsíce se tradičně vzpomíná na naše zemřelé.

Já velice dobře vím, že smrt je téma, o kterém se v naší společnosti příliš nemluví. Nejsme rádi, když jsme konfrontováni se smrtí a vlastní smrtelností. Ať se nám to líbí nebo ne, mluvíme o tom nebo mlčíme, smrt je přirozenou součástí našich životů. Je faktem, kterému se nikdo z nás nemůže vyhnout. Můžete namítnout, že v mém věku se mi to snadno píše. Já jsem ale nikdy nepracovala na oddělení, kde

se dělá vítězná medicína. Vždycky jsem pracovala na odděleních, kde lidé umírali a poprvé jsem stála u lůžka umírajícího člověka ve svých 15 letech. Na tuto první zkušenost asi nikdy v životě nezapomenu a jsem dodnes vděčná za to, že jsem si zrovna ten den ráno zapoměla doma svačinu. Moje maminka, která pracovala ve stejné nemocnici, mi tam totiž svačinu přinesla. Je to velmi moudrá dáma, takže rychle zhodnotila situaci a pomohla. Od té doby jsem viděla zemřít mnoho lidí a na mnoho z nich dodnes vzpomínám.

Ani naše charita nedělá vítěznou medicínu. Naši klienti obvykle potřebují naši péči až do okamžiku, kdy zemrou. Naším cílem často není, aby se klient uzdravil, to už většinou není možné. Naším cílem je, aby mohl co nejdéle zůstat doma, se svými blízkými, v prostředí, které zná. Aby mohl své poslední životní období prožít v bezpečí, spokojeně, bez bolestí a utrpení.

A tak se všichni pracovníci naší organizace musí opakovaně vyrovnávat s tím, že nám zase umřel další klient. V domácí péči se totiž velmi obtížně udrží profesionální odstup. Po několikaleté péči o chronicky nemocného člověka se pracovníci domácí péče stávají pomalu členy domácnosti. Obvykle dokonale znají vztahy v rodině, vědí co klient má nebo nemá rád. Naše životy se propojují. Můžeme se snažit udržet odstup, ale v mnoha případech se nám to nedaří. Každé úmrtí

je pak pro nás jako úmrtí blízké osoby. Když nám zemře dlouholetý klient, celý náš pracovní tým okamžitě obletí sms s touto informací. A tak otázky umírání a smrti opakovaně otevíráme na poradách, řeší se při týmové supervizi a mluvíme o tom, když se setkáme. Opakovaně řešíme otázku posledního rozloučení. Na pohřeb totiž obvykle nemůžeme jít všichni, nebo se vůbec nekoná a nás potom mrzí, že jsme se nemohli rozloučit. Často na klienty vzpomínáme při našich schůzkách a dost často někdo z týmu říká: „Ani jsme se s ní/ním nemohli rozloučit.“ Prostě i pracovníci ve zdravotnictví a sociální oblasti nejsou imunní a otázky umírání a smrti jsou pro nás bolestné.

Přitom na smrti jako takové není nic nepřírozeného. MUDr. Svatošová často říká, že po smrti člověk zkrásní. Je pravda, že se po smrti obličej uvolní a zmizí z něj veškeré napětí. Pro zemřelého už není v tomto světě žádná bolest a trápení, on odešel někam, kam za ním nemůžeme. Zůstaneme tady ale my, kteří žijeme dál. Pro nás je to bolestná zkušenost, protože víme, že už toho člověka v tomto světě nikdy neuvidíme, už nikdy s ním nebudeme mluvit a už nikdy se ho nedotkneme. Zůstane nám pouze vzpomínka.

V naší zemi se pomalu upouští od po-

sledního rozloučení. Statistiky pohřebních služeb uvádějí, že 78% zpopelnění se koná bez obřadu a 20% uren si nikdo nevyzvedne. Naše společnost smrt odmítá a popírá, proto se tolik lidí pohřbům vyhýbá. Přitom rituál posledního rozloučení je velice důležitý pro lidskou psychiku. Poslední rozloučení je nezbytné, aby se pozůstalí rozloučili, smířili a vyrovnali se smrtí blízkého člověka. Bohužel se tak často neděje a lidem zůstávají různé šrámy na duši.

Smrt je jistě bolestné téma, přestože (pokud nejde o násilnou nebo tragickou smrt) je přirozená a neodmyslitelně k našemu životu patří. Naši předkové s ní byli konfrontováni od narození a byla pro ně přirozenou součástí všedních dní. S tabuizací smrti začala společnost s postupující medicínou až v minulém století, kdy se umírající začali odsouvat za anonymní plenty nemocnic. Já si ale myslím, že je odsouvání těchto otázek velkou chybou a nese s sebou mnoho různých problémů.

Stejně jako mnozí jiní i já jsem se musela a stále musím vyrovnávat s bolestí, umíráním a smrtí. Mám ale velikou oporu ve své víře a naději, kterou přináší.

Přeji vám krásný listopad.

Eva Černá

Farní charita Chodov zve na Benefiční koncert

v kostele sv. Františka z Assisi dne 17. 11. 2007 od 18.00 hodin

Účinkuje Martin Bzírský – violoncello

Program:

J. S. Bach:

Suita č.5 c-moll, BWV 1011

G. Ligeti:

Sonáta pro violoncello sólo (1948/53)

Z. Kodály:

Sonáta pro sólové violoncello op.8 (1915)

listopad v KCMT

- 6.11. 18.00** **Koncert:** Chlapecký sbor Wellington School Boys' Choir a Ukulele Band z Velké Británie
- 9.11. 20.00** **Večer ve Foyer – Kulturní Art Fun Forum**
pořádá Křesťanský sportovní klub
- 10.11. 14.00 - 22.00** **HUDEBNÍ FESTIVAL VOX**
- 11.11. 16.00** **Divadlo pro děti:** Pohádkové nepohádky Josefa Čapka
- 12.11. 16.00** **Beseda** v rámci Sdružení křesťanských seniorů
s P. Ing. Miloslavem Fialou na téma „**Křesťan a současnost**“
- 22.11. 19.00** **Filmový klub:** Budeme promítat film „**Jan**“. Pro projekci následuje **debata za účasti režiséra Ivo Trajkova**. Film získal ocenění MFF Circom ve Španělsku, MFF TV festivalu Nagoya v Japonsku a Komerčně nejúspěšnější program v České televizi v roce 1992.

pravidelný program v KCMT ve školním roce 2007/08

Trápí vás problémy, které nemáte s kým sdílet? Neostýchejte se zavolat na tel.: 731 625 970. Nabízíme:

- rozhovory: interakce ve dvojicích,
- podpůrné skupiny:
- pro osamělé a izolované (i cizinci), doprovázení v těžkých životních situacích i v momentálních „vyprahlostech“, možnost podělit se o své názory...

Denní klub pro maminky s dětmi. Pondělí až pátek od 9.00 do 12.30 hodin. Vstup 40 Kč, děti zdarma. Prostor k posezení pro maminky a herna pro děti. V rámci klubu nabízíme půlhodinový program: každé úterý v 10.30 zpívání a každou středu v 10.30 cvičení pro děti.

Od listopadu budeme otevírat **kurzy tanečních** pro dospělé a v případě zájmu také kurzy tanečních pro děti. Informace na www.astra-praha.cz nebo 604 808 515 (p. Brožovský)

Nabízíme možnost pronájmu:

- denního klubu npř. k oslavám dětských narozenin atp.
- víceúčelového sálu (kapacita 300 osob) ke konání firemních, společenských a kulturních akcí, prezentací, módních přehlídek apod.
- krytých garážových stání

- Dramatická dílna pro děti a mládež (příležitost pro amatérské herce, scénáristy, hudebníky...). Každé pondělí v 17.00 h. v budově KCMT.

- Výtvarná dílna pro děti – každou středu v 16.00 h. v budově KCMT.

- Nízkoprahový sportovní a turistický klub – každý čtvrtek v 16.00 h. v budově KCMT.

program na měsíc listopad

- **V pátek 2.11. je památka Všech věrných zemřelých.** V tento den může každý kněz sloužit tři mše sv. V naší farnosti budou v tento den **bohoslužby v 7.30 v kapli bl. Matky Terezy a ve 12.00 a v 18.00 v kostele sv. Františka.**
- Při bohoslužbách **v neděli 4.11.** vykonáme tzv. **dušičkovou sbírku na charitní činnost v arcidiecézi.** V roce 2006 bylo celkem vybráno 541.987,50 Kč. Část ve výši 60.000,- Kč byla poskytnuta Domovu svaté rodiny a zbytek Arcidiecézní charitě Praha.
- Milí farníci, **v pondělí 12.11.** je to již krásných deset let, co jsem přijal jáhenské svěcení. V tento den chci také poděkovat za všechny dny své dosavadní jáhenské služby, za milá setkání s vámi se všemi. Proto vás všechny zvu na **mši sv. v 18 hod. do kostela sv. Františka z Assisi a následně na oslavu do farního sálu.** (Ranní mše sv. v 6.30 se tímto neruší!) Předem také chci poděkovat vám všem, kdo na toto setkání podle svých možností můžete přispět **přípravou pohoštění.** V modlitbách na vás myslím, děkuje a na radostné chvíle s vámi se všemi se těší jáhen Pavel Urban.
- Proběhne již tradiční **podzimní burza oblečení a obuvi. Příjem ošacení je v neděli 18.11. v 9.30 – 12.00 (v době mše zavřeno) a v pondělí 19.11. v 16.00 - 19.00. Vybrat si můžete přijít v úterý 20.11. v 16.00 - 18.00 a ve středu 21.11. v 16.00 - 18.00** Věci, které přinesete do burzy, mohou být poškozené, ale musí být čisté! Po přebrání budou odvezeny Diakonií Broumov k dalšímu využití. Příspěvek na dopravu bude i tentokrát vítán. Dle možností prosíme také o zajištění papírových krabic nebo velkých pytlů. Také prosím o pomoc při balení a při následném úklidu ve středu 21.11. po 18 hod. Bližší informace Jolana Šimandlová (737 374 921).
- **Setkání maminek na mateřské dovolené** se konají každou středu od 9.30 do 11.30 ve farním sále. Termíny našich listopadových setkání jsou **7., 14., 21. a 28. 11.** Maminky, které se pravidelně scházejí ke sdílení a modlení by uvítali **pomoc při hlídání dětí** v této době. Rády by se v klidu setkaly a pomodlily. Může-li někdo pomoci budeme vděčné. K. Friedová (603 286 513)
- **V neděli 3.12.** jsou všichni farníci srdečně zváni ke společné modlitbě **křížové cesty na Petřín. Sraz ve 14.30 na nádvoří Strahovského kláštera před bazilikou.**
- **V sobotu 8.12.** se **ve farním sále** uskuteční **adventní duchovní obnova s P. Marko Sochou OFM Cap na téma Mariánská a františkánská úcta.** Program: 7.30 mše sv. v kostele, 9.00 první promluva, 11.00 druhá promluva, 12.00 oběd, 13.30 adorace, příležitost ke sv. smíření. Všichni jsou srdečně zváni.

Bože, tys nám dal naději, že jako tvůj Syn vstal z mrtvých, vstaneme k věčnému životu i my. Posilni v nás tuto naději, vyslyš prosby za naše zemřelé bratry a sestry a dej, abychom se s nimi shledali ve slávě vzkříšení.

z mešní liturgie

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

Fara a kostel sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

<http://chodovska.farnost.cz>

Komunitní centrum Matky Terezy

U modré školy 1, 149 00 Praha 4

☎ 731 625 970

info@kcmt.cz

www.kcmt.cz

	Sv. František			Matka Tereza
Pondělí	6.30			
Úterý	18.00			17.00
Středa	18.00			17.00
Čtvrtek				17.00
Pátek	18.00			7.30
Sobota	7.30			
Neděle	8.30	10.30	20.00	10.00

e-mail

Karel Kočí (administrátor)

777 101 941

kkoci@czn.cz

Antoni Košmidek (farní vikář)

731 402 478

abikos@tiscali.cz

Ondřej Pávek (výpomocný duchovní)

603 235 606

ondrej.pavek@t-email.cz

Pavel Urban (jáhen)

272 911 264

Romana Kraleva (past. asistentka)

731 625 970

romi36@seznam.cz

Martin Flosman (past. asistent)

777 637 280

flosmanm@post.cz

Eva Černá (ředitelka Charity)

737 322 569

charita.chodov@email.cz

Kancelář Charity (peč. služba)

272 941 972

charita.chodov@email.cz